

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 65.063 van 10 maart 1997
in de zaak A. 73.406/X-7249.**

In zake : 1. Georges LITVINE,
2. Olivier KIRKPATRICK,
3. Claude NEUMANN,
4. Dominique SCHWARTS,
5. de gemeente LINKEBEEK,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten J.-J. VAN RAEMDONCK en D. LAGASSE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Terhulpsesteenweg 187

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Ph. DECLERCQ,
kantoor houdende te LEUVEN (KESSEL-LO),
Tiensesteenweg 275.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Georges LITVINE, Olivier KIRKPATRICK, Claude NEUMANN, Dominique SCHWARTS en de gemeente LINKEBEEK op 28 februari 1997 ingediend hebben om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 19 februari 1997 van de gemachtigde ambtenaar waarbij aan de Afdeling Gebouwen van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap de bouwvergunning wordt verleend voor het oprichten van een broedhal voor visteelt op een perceel gelegen te Linkebeek, Dwersbosstraat, 22-28, onder verbeurte van een dwangsom van 1.000.000 fr. per dag dat op de bouwwerf, door welke bouwactiviteit ook aan het gebouw voor visteelt, de werken door het Vlaamse Gewest, op directe of op indirecte wijze, worden voortgezet;

Gezien het verzoekschrift dat Georges LITVINE, Olivier KIRKPATRICK, Claude NEUMANN, Dominique SCHWARTS en de gemeente LINKEBEEK op 28 februari 1997 ingediend hebben om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel aan het Vlaamse Gewest en aan de gemachtigde ambtenaar tijdelijk het verbod op te leggen nog enige bouwvergunning af te leveren voor de bouw van een broedhal voor visteelt op voormeld perceel tot aan de uitspraak over het annulatieberoep tegen de op 19 februari 1997 verleende bouwvergunning, onder verbeurte van een dwangsom, ten laste van het Vlaamse Gewest, van 100.000.000 fr. voor elke overtreding van dit verbod;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 28 februari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 maart 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J.-J. VAN RAEMDONCK, die verschijnt voor verzoekers, en van Advocaat Ph. DECLERCQ, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het, behoudens wat artikel 2 van het beschikkend gedeelte betreft, eensluidend advies van Eerste Auditeur J. HUBREGTSEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging.

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de dringende noodzakelijkheid van de vordering niet wordt betwist;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partijen in hun eerste middel o.m. aanvoeren wat volgt :

"Schending van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen, meer in het bijzonder de artikelen 10 en 14 en het artikel 20 ervan, schending van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse van 7 maart 1977, meer bepaald de bepaling volgens hetwelk het perceel, dat het voorwerp uitmaakt van de bestreden bouwvergunning, in een 'parkgebied' is gelegen, schending van de reglementaire begrippen 'parkgebied' en 'gemeenschapsvoorziening', evenals onjuiste motieven en afwezigheid van voldoende feitelijk juiste, afdoende en wettige motieven;

Doordat de bestreden beslissing, de bouw toestaat van een nieuw gebouw in het parkgebied, meer bepaald een broedhal die aanzienlijk groter is dan de serre waarin voorheen de visteelt van de begunstigde van de vergunning was gevestigd, en die met zinken platen zou bekleed worden, waardoor, het gebouw een industrieel aspect krijgt;

Terwijl het kwestige perceel volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse van 7 maart 1977 gelegen is

in een 'parkgebied', een categorie van een 'landelijk gebied'

(... en)

krachtens artikel 14 van hetzelfde besluit, 'de 'parkgebieden' in hun staat moeten bewaard worden, of bestemd om zodanig ingericht te worden, dat ze, in de al dan niet verstedelijkte gebieden, hun sociale functie kunnen vervullen'

(...)

Dat derhalve enkel de werken en handelingen die noodzakelijk zijn om de bestemming van het parkgebied te behouden, en deze die tot doel hebben mogelijk te maken dat het gebied zijn sociale functie voor het publiek effectief kan vervullen - met name door het parkgebied als park in te richten, er mogen worden vergund

(...)

Dat de werken die door de bestreden beslissing worden vergund, geenszins 'noodzakelijk' zijn 'voor het behoud van de huidige bestemming'; dat deze werken evenmin kunnen geacht worden het parkgebied 'in zijn staat te bewaren', noch bestemd te zijn om het gebied zodanig in te richten dat het zijn sociale functie zou kunnen vervullen;

Dat de bestreden bouwvergunning, integendeel, meer bepaald door de omvang van het vergunde gebouw, het industrieel karakter ervan en de erin te verwerken materialen, afbreuk doet aan de bestemming van de omgeving;

Dat in uitvoering van de bestreden bouwvergunning immers een gebouw zal worden opgetrokken van 28m30 lang, 15m breed en 6m hoog; dat dit een ver-viervoudiging inhoudt van de te bebouwen oppervlakte, en een verzesvoudiging van het volume ten opzichte van de vroegere serre;

Dat het vergunde bouwwerk zal worden bekleed met zinken platen van antracietkleur; dat deze platen zullen worden aangebracht op het dak zelf, op de zijgevels (over een lengte van 24m in totaal, op een hoogte van ongeveer vier meter) en op het afdak aan de zijde van de vijvers (drie meter breed, over een lengte van 18 meter);

Dat de broedhal derhalve de vorm en het uitzicht behoudt van een groot gebouw met industrieel karakter dat geenszins verenigbaar is met het parkgebied waarin het zal zijn gelegen;

(...)

Dat tegenpartij zich in de bestreden beslissing geheel ten onrechte blijft steunen op artikel 20 van het K.B. van 28 december 1972;

Dat dit artikel 20 inderdaad bepaalt dat bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen buiten de daarvoor speciaal bestemde gebieden (zoals in art. 17.8.2. van hetzelfde K.B. aangeduid) zijn toegelaten, doch enkel voor zover ze verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architec-

tonisch karakter van het betrokken gebied (i.c. een parkgebied);

(...)

Dat uit de rechtspraak van de Raad van State kan worden afgeleid dat, enkel van een gemeenschapsvoorziening sprake is, indien de desbetreffende bouwwerken het algemeen belang bevorderen en werkelijk ten dienste staan van de gemeenschap, met name door hun toegankelijkheid voor allen onder redelijke voorwaarden;

(...)

Dat tegenpartij reeds op 11 januari 1995 een eerste aanvraag indiende tot bouwvergunning betreffende de afbraak van de oude serre waarin de visteelt was ondergebracht en de vervanging ervan door een grote industriële broedhal met dezelfde afmetingen als het door de bestreden beslissing vergunde bouwsel;

Dat zij in de derde bouwvergunning van 14 augustus 1996 voor het eerst aanvoerde dat de broedhal het algemeen belang dient, en zich ook in de bestreden beslissing steunt op artikel 20;

Dat tegenpartij ook thans nog zeer vaag blijft in de aanduiding van de concrete invulling van het voorgehouden algemeen belang;

Dat zij er zich ook in de bestreden beslissing blijft toe beperken te stellen dat dit algemeen belang is gelegen in de kweek van vissoorten die 'op één of andere manier' in hun voortbestaan bedreigd worden en/of die ecologisch waardevol zijn; dat het centrum voor visteelt aldus 'het vissoortenbestand in het Vlaamse Gewest' in stand zou houden, en tevens 'een bijkomend visbestand' zou opbouwen;

Dat tegenpartij toch moet geacht worden minstens te kunnen aanduiden welke vissoorten het betreft, en te kunnen aantonen waarom een kweek van deze vis op grote schaal zich opdringt; dat zij echter in gebreke blijft om hieromtrent enig concreet gegeven aan te brengen;

Dat de Raad van State reeds overwoog dat een gelijkschakeling op algemene wijze van een bouwwerk met een gemeenschapsvoorziening, een schending van het wettelijk begrip 'gemeenschapsvoorziening' impliceert (R.v.St., Funken, nr 38.985, 19 maart 1992).

Dat tegenpartij haar beroep op artikel 20 van het K.B. van 28 december 1972 derhalve niet verantwoordt;

(...)"

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de artikelen 10 en 14 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting

en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, dat "in de procedure gekend onder het nr. A. 70.848/X-6853, eveneens ter gelegenheid van een gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (nl. van de thans ingetrokken beslissing dd. 14 augustus 1996) hetzelfde middel (werd) ingeroepen (, dat) in het arrest dd. 9 september 1996 toen (werd) overwogen (...) dat uit de lezing van voormeld artikel 20 niet kan worden afgeleid dat de oprichting van een gemeenschapsvoorziening in een parkgebied slechts toegelaten is onder de voorwaarden bepaald in artikel 14.4.4. (of nog artikel 10) van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, dat enkel vereist is, doch ook volstaat, dat de werken 'verenigbaar zijn met de algemene bestemming en het architectonisch karakter van het gebied'"; dat de verwerende partij daaraan toevoegt :

"(...)

Er wordt in het bijzonder in de motivering aangehaald dat het om de kweek van pootvis gaat, die wordt uitgezet in openbare waters. Er wordt gemotiveerd dat dit het vissoortenbestand in stand houdt en dat daardoor een bijkomend visbestand opgebouwd wordt.

Uit al deze overwegingen in het bestreden besluit blijkt dat de beslissende overheid zeer redelijk en zeker niet kennelijk onredelijk tot het oordeel is gekomen dat het om een gemeenschapsvoorziening gaat zoals voorzien in artikel 20 van het hogervermeld koninklijk besluit.

Het criterium 'algemeen belang' om tot een 'gemeenschapsvoorziening' te besluiten, zoals door verzoekende partijen aangehaald, is hier maar al te duidelijk aanwezig.

Het onderzoek enerzijds en de kweek anderzijds van de bedreigde en ecologisch waardevolle vissoorten om in de openbare wateren uitgezet te worden, is precies in het algemeen belang en niet ten dienste van een particulier belang.

(...)"

Overwegende dat de bestreden beslissing o.m. overweegt wat volgt :

"(...)

Het eigendom ligt volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij K.B. van 7 maart 1977, in het parkgebied. De parkgebieden moeten in hun staat bewaard worden of zijn bestemd om zodanig ingericht te worden, dat ze in de al dan niet verstedelijkte gebieden, hun sociale functie kunnen vervullen. De aanvraag vraagt de bestemming van het gebruik van het terrein als 'centrum voor visteelt' en wenst hiervoor een nieuwe broedhal met verbeterde accommodatie op te richten op de plaats van de vroegere broedhal.

Het college van burgemeester en schepenen van Linkebeek bracht op 23 mei 1996 een ongunstig advies uit. Enerzijds wordt verwezen naar de strijdigheid met de voorschriften van het gewestplan en anderzijds - in ondergeschikte orde - naar de gebrekkige esthetiek van het ontwerp op die plaats.

Vooreerst is er op die plaats een onderzoekscentrum geweest dat wetenschappelijk onderzoek verrichtte naar de viskweek. Omwille van de regionalisering is het centrum dat eerder onder het beheer stond van de U.C.L. (Hooverstichting) nu overgenomen door het Vlaams gewest. Het centrum kweekt nu vissen die op één of andere manier in hun voortbestaan bedreigd worden en/of die ecologisch waardevol zijn. Deze vissoorten zijn niet te vinden in het commercieel circuit. De kweek ervan vraagt bovendien zeer zuiver water. Deze grondstof is aanwezig in het centrum voor visteelt. De waters worden opgevangen in de hogerliggende bossen, als natuurgebied gecatalogeerd op het gewestplan. Via de bestaande waterlopen loopt het over het eigendom van het Vlaams gewest naar het centrum. Bijgevolg moet een dergelijke plaats uitgekozen worden om zo'n centrum uit te baten. Het feit dat op deze plaats reeds wetenschappelijk onderzoek werd verricht bewijst dat de site aan de noodzakelijke criteria voldoet. Bovendien kan de bestaande vijverinfrastructuur en het bestaande gebouwencomplex verder benut worden. De locatie moet dus noodzakelijkerwijze bewaard worden.

De wetenschappelijke onderzoeksopdracht vormt op zich een gemeenschapsvoorziening. Dit geldt ook voor de kweek van de vissoorten die in hun voortbestaan bedreigd worden of die ecologisch waardevol zijn. De pootvis wordt uitgezet in de openbare waters. Daardoor wordt er een bijkomend visbestand opgebouwd en houdt men het vissoortenbestand in het Vlaamse gewest in stand. Gelet op de overheidsopdracht, is ook dit een gemeenschapsvoorziening.

Bijgevolg kan er in toepassing van artikel 20 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de voorschriften van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen afgeweken worden van de voorzieningen van het gewestplan. De gevraagde bouwwerken, die noodzakelijkerwijze op die

site moeten gelokaliseerd worden en die nodig zijn om de gemeenschapsvoorziening te huisvesten kunnen ook buiten de speciaal bestemde gebieden worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het gebied.
(...)"

Overwegende dat de bouwplaats is opgenomen in een parkgebied van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse; dat artikel 14 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen de afgifte in een parkgebied van een bouwvergunning voor een broedhal voor visteelt in beginsel verbiedt; dat de bestreden beslissing echter toepassing maakt van artikel 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen en vaststelt dat de vergunde werken een gemeenschapsvoorziening betreffen; dat voormeld artikel 20 met betrekking tot bouwwerken voor gemeenschapsvoorzieningen bepaalt wat volgt :

"Bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen kunnen ook buiten de daarvoor speciaal bestemde gebieden worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied";

Overwegende dat uit de aangehaalde redengeving van het bestreden besluit blijkt dat naar het oordeel van de verwerende partij een inrichting waarin een overheidsopdracht wordt uitgevoerd bestaande in het kweken van vissen die waardevol zijn of die in hun voortbestaan bedreigd worden of die dienen om in de openbare wateren het pootvisbestand op te bouwen, een gemeenschapsvoorziening is als bedoeld in artikel 20 van het eerderevermeld koninklijk besluit van 28 december

1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen;

Overwegende dat artikel 20 het begrip gemeenschapsvoorziening niet omschrijft; dat de richtlijn van 17 september 1993 van de verwerende partij "inzake de toepassing van artikel 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen" het begrip toelicht als volgt : "gemeenschapsvoorzieningen zijn vaak gericht op de directe dienstverlening aan de bevolking (onderwijs, gezondheidszorg, cultuur, sport, e.a.)"; dat dezelfde richtlijn nog als voorbeelden geeft : wegen, H.S.-lijn, universiteit, ziekenhuizen;

Overwegende dat de aangehaalde richtlijn op het eerste gezicht het begrip gemeenschapsvoorziening (in het frans : équipement communautaire) juist interpreteert; dat inderdaad erover geen twijfel kan bestaan dat een voorziening die is bestemd voor het publiek, die door het publiek kan worden gebruikt, of ervoor toegankelijk is of ten dienste staat van het publiek, een gemeenschapsvoorziening is; dat het daarentegen zeer de vraag is of een broedhal voor waardevolle en bedreigde vissen of van voor het uitzetten bestemde pootvissen uitgebraat door de overheid, dat eveneens zou zijn; dat in de huidige stand van de rechtspleging en met de gegevens waarover de Raad van State beschikt, een broedhal voor vissen geen gemeenschapsvoorziening is; dat de verwijzing van de verwerende partij naar het arrest n° 61.571 van 9 september 1996 niet dienend is; dat het arrest geen uitspraak doet over een middel ontleend aan de schending van artikel 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen;

Overwegende dat het middel ernstig is; dat ook het nadeel ernstig is en tevens moeilijk te herstellen; dat derhalve voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn, wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat de vraag tot het opleggen van een dwangsom wordt gestaafd als volgt :

"Gelet op het feit dat Tegenpartij tevens begunstigde is van de bestreden bouwvergunning, is het van belang aan de schorsing van deze laatste een aanzienlijke dwangsom te koppelen, die wordt toegewezen aan het Fonds voor het beheer van de dwangsommen, zoals bepaald in artikel 36, § 5, van de gecoördineerde Wetten op de Raad van State.

Gezien verzoekende partijen thans voor de vierde keer de Raad van State moeten vatten ten einde te verhinderen dat Tegenpartij het door haar ontworpen industrieel gebouw zou realiseren in een beschermd parkgebied.

Gezien voorheen reeds boorputten werden gerealiseerd, de wapening en de bekisting reeds op het terrein aanwezig zijn, is er aanleiding te vrezen dat de constructie op zeer korte termijn kan worden opgetrokken. Het is dan ook noodzakelijk Tegenpartij een aanzienlijke dwangsom op te leggen, teneinde elke bouwactiviteit te beletten en een voldongen feit te vermijden.

De noodzaak hiertoe blijkt bovendien uit het gegeven dat de werken die waren vergund krachtens de vorige bouwvergunning, waarvan de tenuitvoerlegging was geschorst bij arrest nr 61.571 van 9 september 1996 van uw Raad, slechts werden stopgezet na vaststelling bij proces-verbaal van 10 september 1996 dat deze werken werden uitgevoerd ondanks de kennisgeving van dit schorsingsarrest";

Overwegende dat het arrest n° 61.571 van 9 september 1996, bevestigd bij het arrest n° 62.832 van 29 oktober 1996 de schorsing heeft bevolen van eenzelfde vergunning van 17 augustus 1996 op verbeurte van een dwangsom ten laste van het Vlaamse Gewest van 1.000.000 frank per dag dat het toelaat dat er bouwwerkzaamheden plaatsvinden aan, in of op het pand; dat het arrest de dwangsom oplegt op grond van de volgende overweging :

"Overwegende dat ter terechtzitting is gebleken dat, eens het arrest nr. 56.374 van 20 november 1995 betekend, de bouwwerken vrijwillig werden stilgelegd; dat de verzoekende partijen echter erop wijzen dat voordien 'op één dag achttien boorputten (werden) gerealiseerd (en) de wapening en de bekisting reeds op het terrein aanwezig (waren)'; dat niet wordt betwist dat 'de eerst uit te voeren werken bestaan in het gieten van beton in de boorputten en de funderingen, evenals het leggen van de betonnen vloerplaat (,dat) vervolgens ook de broedhal zelf op korte tijd (zou) kunnen worden opgetrokken (,dat) derhalve in een minimaal tijdsbestek onherstelbare schade (zou) worden toegebracht aan het parkgebied, zijn flora en fauna, en aan het uitzicht van verzoekende partijen'; dat voorts uit het administratief dossier blijkt dat de administratie overheidsopdrachten, gebouwen en gesubsidieerde infrastructuur bij brief van 29 augustus 1996 aan de gemeente heeft laten weten vandaag, 9 september 1996, met de werken te beginnen, hiervan de in het arrest nr. 56.374 vermelde verzoekende partijen in het ongewisse latende; dat de eerste zes verzoekers in voorliggende zaak tot eind augustus 1996 eveneens in het ongewisse werden gelaten van de nieuwe bouwaanvraag van 30 april 1996 en van de nieuwe vergunning; dat het ene en het andere tot de conclusie noopt dat de verwerende partij het arrest wellicht 'zal naleven', maar ook niet meer; dat de vrees van de verzoekende partijen terecht is; dat er grond is tot het opleggen van een dwangsom zoals gevorderd";

Overwegende dat de verwerende partij niet betwist wat de verzoekende partijen thans aanvoeren, te weten dat de werken werden voortgezet in weerwil van het schorsingsarrest n° 61.571 en slechts werden stilgelegd nadat proces-verbaal werd opgemaakt; dat inmiddels bij arrest nr. 65.062 van 10 maart 1997 nog een bouwvergunning van 7 juli 1995 voor een broedhal voor visteelt werd vernietigd;

Overwegende dat er grond is tot het opleggen van de dwangsom zoals gevorderd;

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen.

Overwegende dat verzoekers de vordering staven als volgt :

"De noodzaak van deze voorlopige maatregel is het gevolg van de houding van tegenpartij, en meer bepaald van de door haar gevolgde 'procedurele strategie'.

Tegenpartij blijkt immers na de schorsing door uw Raad van de door haar afgeleverde bouwvergunning betreffende broedhal, maar vooraleer de Raad zich ten gronde kon uitspreken betreffende het annulatieberoep, een nieuwe vergunning af te leveren voor identiek hetzelfde of een zeer licht gewijzigd ontwerp, maar met een aangevulde motivering, waarvan de Raad in het kader van de daaropvolgende nieuwe schorsingsprocedure vaststelt dat deze niet afdoende is.

De strategie van tegenpartij lijkt er aldus in te bestaan elk nut te ontnemen aan de door de Raad van State bevolen schorsingen, en verzoekende partijen uit te dagen tot een procedure uitputtingsslag, in de wetenschap dat haar middelen en mogelijkheden uiteraard veel groter zijn, en in de hoop dat verzoekende partijen hun inspanningen zullen staken en zichzelf haar onwettig project ten uitvoer kan brengen.

(...)

In de onderhavige zaak levert tegenpartij voor de tweede keer een bouwvergunning af voor hetzelfde project om te ontkomen aan de gevolgen van een bevolen schorsing (arresten van 20 november 1995 en 9 september 1996) en de daaraan gekoppelde dwangsom (arrest van 9 september 1996 en 29 oktober 1996).

Bij gebrek aan oplegging van de gevorderde voorlopige maatregel kan tegenpartij haar handelswijze, die erin bestaat om elk nuttig effect te ontnemen aan een bevolen schorsing al dan niet met dwangsom, voortzetten, en de rechtsbescherming van verzoekende partijen en de dwangmiddelen waarover zij beschikken t.o.v. tegenpartij buiten werking te stellen";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"(...)

De gevorderde maatregel zou de Raad van State ertoe brengen de appreciatiebevoegdheid van de overheid te beperken.

(...)

Wanneer de overheid de vrijheid van appreciatie heeft, moet zij ook, binnen de legaliteit, de vrijheid hebben in de tijd te appreciëren.

Binnen het kader van de procedure van voorlopige maatregelen, geldt evenzeer het principe dat de appreciatiebevoegdheid van de overheid niet mag worden beperkt. (Michel LEROY, contentieux administratif, PUB, 1994, p. 477-478; R.v.St. nr. 58.166 dd. 15 februari 1996)

(...)

Daarenboven kan de voorlopige maatregel, voorzien in artikel 18 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, enkel worden opgelegd om de belangen van de partijen of de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen.

(...)

Verzoekende partijen hebben geen belang bij het behoud van een eventueel geschorste beslissing, wanneer de beslissende overheid precies zulke door verzoekende partijen als illegaal bestempelde beslissing wenst in te trekken en een nieuwe beslissing wenst te nemen rekening houdende met een tussen te komen arrest.

De uiteenzetting over een gewilde procedureslag vanwege verwerende partij is onjuist.

Wanneer men de thans bestreden beslissing aan de controle onderwerpt van haar legaliteit, moet men vaststellen dat de beslissende overheid precies heeft rekening gehouden met het tussengekomen schorsingsarrest en het driedubbel negatief advies van het college van burgemeester en schepenen heeft beantwoord, motiverende om welke redenen het negatief advies niet kan gevolgd worden.

In de bewoordingen van het hogergenoemde artikel 18 kan het aldus ter oplossing van de zaak bijgedragen hebben dat een nieuwe beslissing werd getroffen.

Mocht, in de hypothese dat een nieuwe schorsing zou uitgesproken worden, opnieuw zulke oplossing kunnen gegeven worden aan de zaak, dan is die toch te verkiezen boven die van een verbod een nieuwe vergunning te verlenen waarbij het belang van de vergunninghouder onnodig verder geschonden wordt door een verplicht in stand houden van een beslissing waarvan de schorsing bevolen is";

Overwegende dat niet betwist wordt dat, zoals verzoekers stellen, "de bestreden beslissing reeds de vierde bouwvergunning (is) die tegenpartij

aflevert betreffende deze broedhal, en ter vervanging (komt) van de bouwvergunning van 14 augustus 1996 (waarvan de schorsing werd bevolen bij arrest nr. 61.571 van 9 september 1996, bevestigd bij arrest nr. 62.832 van 29 oktober 1996), die krachtens de bestreden beslissing wordt ingetrokken (en) deze bouwvergunning van 14 augustus 1996 op haar beurt in de plaats (kwam) van de eerder verleende vergunning van 7 juli 1995 (waarvan de schorsing werd bevolen bij arrest nr. 56.374 van 20 november 1995), die dan weer de bouwvergunning van 28 februari 1995 had vervangen"; dat telkens de schorsing werd bevolen, het arrest het middel ontleend aan de schending van de motiveringsverplichting heeft aangehouden doordat uit de bouwvergunning de met een goede ruimtelijke ordening verband houdende redenen niet bleken waarom de beslissende overheid gemeend heeft het ongunstig advies van het college van burgemeester en schepenen niet te moeten volgen; dat hierboven een ruimer middel, met name het middel ontleend aan de toelaatbaarheid als dusdanig van de constructie, ernstig wordt bevonden; dat het middel, indien het ook gegrond wordt bevonden, aan de gemachtigde ambtenaar elke appreciatiebevoegdheid ontzegt om opnieuw een dergelijke aanvraag voor de oprichting van een broedhal voor vis-teelt in te willigen; dat er derhalve geen juridisch bezwaar is om aan het Vlaamse Gewest en aan de gemachtigde ambtenaar het gevraagde verbod op te leggen; dat het verbod ook nodig is; dat inderdaad de verwerende partij, omdat zij tevens de begunstigde is van de vergunning, de bevolen schorsing van de tenuitvoerlegging kan ontwijken door een nieuwe vergunning te verlenen; dat de voorgaanden van de zaak uitwijzen dat daarvoor kans bestaat en verzoekers, zoals zij stellen, "uitgeput geraken"; dat tenslotte uit de gegevens van de zaak niet blijkt en door de verwerende partij evenmin wordt beweerd dat de vergunning niet kunnen verlenen, respectievelijk gebruiken, vooraleer over het annulatieberoep is uitspraak gedaan, onoverkomelijke

problemen zou stellen bij de viskweek; dat de verwerende partij over het bedrag van de dwangsom geen opmerkingen heeft doen gelden; dat er grond is tot het bevelen van de maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid zoals gevorderd;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van 19 februari 1997 van de gemachtigde ambtenaar waarbij aan de Afdeling Gebouwen van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap de bouwvergunning wordt verleend voor het oprichten van een broedhal voor visteelt op een perceel gelegen te Linkebeek, Dwersbosstraat, 22-28, onder verbeurte van een dwangsom van 1.000.000 fr. per dag dat op de bouwwerf, door welke bouwactiviteit ook aan het gebouw voor visteelt, de werken door het Vlaamse Gewest, op directe of op indirecte wijze, worden voortgezet.

Artikel 2.

Aan het Vlaamse Gewest en aan de gemachtigde ambtenaar wordt het verbod opgelegd voor het onder artikel 1 genoemde perceel een bouwvergunning te verlenen voor het oprichten van een broedhal voor visteelt tot op de dag dat hun van het arrest over het annulatieberoep tegen de onder artikel 1 geschorste vergunning kennis is gegeven, onder verbeurte van een dwangsom, ten laste van het Vlaamse Gewest, van 100.000.000 fr. per overtreding van dit verbod.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op tien maart 1900 zevenennegentig, door
de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

M. VRINTS.